

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 227/2014
10.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. Н.Б. и др, због кривичног дела принуда у покушају из члана 135. став 4. у вези става 2. у вези става 1. у вези члана 30. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окр. Н.Б., адв. М.Л., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.35/12 од 14.09.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1379/13 од 01.07.2013. године, у седници већа одржаној 10.04.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. Н.Б., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.35/12 од 14.09.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1379/13 од 01.07.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К бр.35/12 од 14.09.2012. године окривљени Н.Б., Н.Ц., С.С. и П.Ј. оглашени су кривим због кривичног дела принуда у покушају из члана 135. став 4. у вези става 2. у вези става 1. у вези члана 30. КЗ, за које дело су им утврђене казна затвора у трајању од по 1 године и због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 2. КЗ, за које дело су им утврђене казне затвора у трајању од по 1 године и 6 месеци, па су осуђени на јединствене казне затвора у трајању од по 2 године.

Одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и бранилаца окривљених, Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Кж1 1379/13 од 01.07.2013. године, делимичним уважањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду у погледу одлуке о казни у односу на окр. С.С. преиначио првостепену пресуду тако што је овом окривљеном опозвао условну осуду изречену пресудом Основног суда у Новом Саду К бр.2903/10 од 30.05.2010. године и казну затвора из опозване условне осуде узео као утврђену, за кривично дело из члана 135. став 4. у вези става 2. у вези става 1. у вези члана 30. КЗ,

утврдио казну затвора у трајању од 1 године за кривично дело из члана 204. став 1. тачка 2. КЗ, утврдио казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 2 месеца, док је жалбу Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и преосталом делу, као и жалбе бранилаца окривљених одбио као неосноване и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окр. Н.Б., адв. М.Л. поднео је Врховном касационом суду захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд обе пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да исте преиначи и радње из диспозитива оптужнице правно квалификује као кривично дело принуде из члана 135. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ и кривично дело крађе из члана 203. став 1. у вези члана 33. КЗ и окривљеног осуди на казну затвора у краћем временском трајању.

Након што је примерак захтева, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окр. Н.Б. у захтеву наводи да су првостепени и другостепени суд повредили кривични закон, јер су у погледу кривичних дела које су предмет оптужбе применили закон који се не може применити и тиме учинили повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП. Наиме, према наводима захтева, нижестепени судови су погрешно закључили да је окр. Б.Н., заједно са осталим окривљенима поступао у саставу групе, с обзиром на то да су предметна кривична дела извршена у саизвршилаштву.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд је испитао у смислу одредбе члана 604. став 1. ЗКП, па је нашао да се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окр. Н.Б. указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП односно члана 369. тачка 3. ЗКП важећег у време извршења кривичних дела ("Службени лист СРЈ", бр. 70/01 и 68/03 и "Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/10).

Наведена повреда закона истицана је и у жалбама изјављеним против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде на страни 4 у 3 ставу и на страни 5, дао довољне и јасне разлоге о поступању окривљених у саставу групе као и разлоге везане за правну квалификацију предметних кривичних дела, које разлоге

Врховни касациони суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Драгана Вуксановић, с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић, с.р.